

Veelzijdig kunstenaar Ashley Mauricio

De Stone Tribe (deel 1)

Ashley Mauricio is bekend om z'n 'Stone Tribe', figuren gemaakt van steen. Het zijn de gladgeslepen koralen die hij gebruikt, die door de deining van de zee alle scherpte verloren hebben. Hij heeft daar zoveel furore mee gemaakt, dat ik verwachtte, toen ik z'n studio binnenstapte, dat die barstensvol stenen zou liggen. Niets is minder waar. Er is vrijwel geen steen te bekennen. Wel schilderen en heel veel attributen. Twee ruimten naast elkaar bij de boogjes bij het Plaza Hotel heeft hij als studio ingericht. Terwijl ik daar ben, is hij nog even bezig en heb ik alle tijd op m'n gemak rond te kijken naar alles wat hij daar verzameld heeft. En dat is heel wat.

TEKST EN FOTO'S SOLANGE HENDRIKSE

Ashley Mauricio

De Stone Tribe, kunst met stenen.

Ashley Mauricio is van beroep kunstenaar en werd in december 1961 op Aruba geboren uit Curaçaose ouders. Hij was 4 jaar oud toen het gezin terugkeerde naar Curaçao. Zijn geboortjaar vindt hij zelf heel bijzonder en speciaal, omdat je het ook onderstreeven kan lezen en het jaartal hetzelfde blijft. Dat is uniek, glimlacht hij, want dat kan met geen ander.

Aan de Universidad de los Andes in Merida, Venezuela studeerde hij in 1991 af als beeldend kunstenaar en keerde na vijf jaar Venezuela terug naar Curaçao. Thans werkt hij niet alleen als kunstenaar, maar is ook als kunstenaar verbonden aan het Marix College en geeft daar les in beeldende vorming.

Vanaf z'n zevende verbleef hij in het internaat San Fernando bij de fraters op Soto, Banda'ou waar hij een strenge opvoeding kreeg. Z'n grote uitvlucht was het tekenen, waar hij verzoet op was en waaraan hij zich helemaal kon geven om zo aan de ingeslotenheid van het internaat te kunnen ontsnappen en tijdens het tekenen in z'n eigen wereld te leven. Hij was heel erg jaloers op een jongen, die ontzettend goed kon tekenen en daarvoor alle benodigde materialen van de fraters kreeg. Mauricio: „Ik wilde beter worden dan hij. Wat haatte ik hem. Maar het ironische is, dat diezelfde jongen mij daarbij heeft geholpen, door steeds weer aanwijzingen te geven hoe ik mijn tekeningen kon verbeteren, door mijn potloden zodanig te slijpen,

met een minder scherpe punt, waardoor het papier niet stuk ging. Of welke penselen en wat voor een verf of canvas ik het beste kon gebruiken. En die haat en jaloesheid sloegen over in 'love' en we werden 'brothers', de beste vrienden.”

Op 15-jarige leeftijd ging hij naar Amerika, San Diego in Californië, om daar 'high school' te doen. Daar raakte het idee van de kunst een beetje kwijt. Want hij beleefde ineens de volle vrijheid, na alle strenge jaren tussen de muren van het internaat. Dat vindt hij nu zelf een hachelijke onderneming geweest, want studeren in Amerika was allesbehalve wat hij deed. Maar op z'n 17e wist hij het weer zeker, dat kunst voor hem belangrijk was, alleen zag z'n vader dat niet zo zitten. Mauricio, eigenwijs als 'ie was, bleef echter aanhouden en z'n vader gaf zich gewonnen. Op twintigjarige leeftijd kwam hij terug naar Curaçao en vroeg een beurs aan om kunst te studeren, die toen helaas nog niet werd gegeven. Hij vroeg zich af wat hij in hemelsnaam op Curaçao was komen doen.

Na twee jaar de Kunstacademie op Curaçao te hebben bezocht, ontmoette hij er grote lokale kunstenaars als Tony Monsanto, José Maria Capricorne, Wilson Garcia. Zij hebben hem in z'n werk gesteund en gepusht en zo beïnvloedde hij bij het Seaquarium van Dutch Schrier, van wie hij de opdracht kreeg om alle aquaria te beschilderen. Dat nam twee jaar in beslag, van 1982 tot 1984. De toenmalige regering was van het eindre-

sultaat dusdanig onder de indruk en wilde weten welke artiest daar achter schuilging. En zo kreeg Mauricio in 1985 als beloning alsnog een beurs om kunst te gaan studeren in Venezuela, aan de Escuela di Arte Cristobal Rojas, in Caracas. Na twee jaar vervolgde hij zijn opleiding aan de Universidad de los Andes, in Merida, Mauricio: „In totaal dus vijf jaar Venezuela. Daarna in 1991 terug naar Curaçao. En ik blijf hier. Ik ga niet meer weg, want dit is mijn plek. Ik hou van Curaçao en ben een echte 'yu di Kòrsou'. Ik zou misschien wel ergens anders kunnen werken, maar niet kunnen wonen. En ik ben nog steeds ontzettend blij dat ik de beurs kreeg, want ik ben nu kunstenaar aan het Marix college en geef les in beeldende vorming. Dit is mijn vierde of vijfde jaar. Het heeft namelijk nogal lang geduurd voordat ik aan een baan kwam, want je weet wel, (lachend) kunstenaars, je moet je hier altijd eerst bewijzen. Kunstenaars worden hier niet als professionals beschouwd. Dat is een knelpunt. Er moet een beleid komen met meer bewustzijn, zodat de kunstenaars ook de gelegenheid krijgen zich rustig in eigen land te kunnen ontwikkelen en 'surviven'.”

Na de studie in Venezuela, had hij een kleine kiosk aan de Megapier om frisdrank en biertjes aan de voorbijlopen- de toeristen te verkopen. Maar die kochten helaas niets. Dus begon hij iets anders. Dus begon hij de grote stenen die langs het water bij z'n kiosk lagen, te verzamelen en op te stapelen. Door

te experimenteren, kwam er een mannetje uit en nog een en het werden er vier. Hij plaatste ze op de muur langs het water. En het werkte. De toeristen bemerkten de stenen figuren, stonden er wild stil, maakten foto's en wilden er meer over weten. Mauricio kreeg eindelijk de aandacht waar hij naar had gestreefd. Dat was in het jaar 2000.

Op een gegeven moment benaderde een toerist hem met de opmerking dat de vier mannetjes op de muur pas een bijzonderheid zouden zijn als het aantal uitgebreid werd. Hij adviseerde er op z'n minst 50 van te maken, die dan een hele stenen stam konden uitbeelden. Zo gezegd, zo gedaan. De zittende en liggende mannetjesfiguren op de muur van de Megapier groeiden in aantal. De toeristen waren dolenthousiast en namen er alle tijd voor die te bewonderen, vragen te stellen en foto's te maken. Het was weer een andere toerist die hem benaderde met

de vraag waarom hij er geen markt van maakte en de figuren verkocht. Want die waren al die tijd namelijk niet te koop, omdat ze uit losse op elkaar en tegen elkaar aan gestapelde stenen bestonden en niet vast zaten. Mauricio besloot voor de verkoop mini figuretjes te maken, van kleinere stenen, die hij aan mekaar vastlijmde, zodat de toeristen die makkelijk mee konden nemen naar huis. Het werd een succes. Er kwamen ook postkaarten van de figuretjes, petten en T-shirts met de naam 'Stone Tribe', die inmiddels aan het figurerendop werd gegeven. Hiermee werd Mauricio bekend.

Een leuke bijkomstigheid is dat er op een gegeven moment uitgegaan werd van het aantal cruiseschepen, dat aanmeerde en het aantal foto's dat er van de Stone Tribe werd gemaakt. Op een goede dag werden zo twee toeristen uitgekozen die volgens de berekening de tweemiljoenen waren die foto's maakten van

de stenen figuretjes. De nieuwe bezoekers toeristen vragen nog altijd naar de 'Stone Tribe', want het leeft nog steeds voort in de herinnering. De Tribe is niet meer te zien op de muur langs de toeristische route bij de Megapier, de figuren stonden er ongeveer 4 à 5 jaar en Mauricio ziet ze daar zelf ook heel graag weer terug, en denkt dat het er nu weer de tijd voor is erover te gaan praten. Op een gegeven moment moest hij weg bij de Megapier en wilde z'n kunst schenken aan Curaçao Ports Authority (CPA), waaronder de Megapier viel. Dat aanbod werd afgeslagen.

Toen hij uiteindelijk weg ging, wilde CPA de hele stam kopen. De prijs die hij daarop noemde, vond men weer te hoog. Hem werd geadviseerd de figuren dan maar weg te halen. De losse stenen stapelde hij op in z'n eigen tuin. Inmiddels zijn vele van de figuren in verschillende tuinen op het eiland herboren. Van-

uit de lokale gemeenschap was er veel vraag naar en hebben velen er een geadopteerd. Op locatie verzint hij in elke nieuwe tuin een nieuw figuur en vervult ter plekke de opdracht van de klant. De beelden zitten nu stevig in elkaar, door middel van een stalen pin.

Een opdracht van een klant die een stenen hond in de tuin wilde, maakte dat hij zich niet meer alleen beperkte tot mensfiguretjes. Hij ging op zoek naar een steen in de vorm van een hondenvoet. Op zich niet makkelijk, maar hij vond er al gauw een. En ook die voor de pootjes.

Omdat hij altijd al oog heeft gehad voor vormen en details, is hij in staat een figuur ergens mee te relateren en vindt al gauw waar hij naar op zoek is. Bij een opdracht bekipt hij eerst de omgeving waar het geplaatst moet worden en gaat dan pas aan de slag.

Het atelier in de boogjes bij het Plaza Hotel.

